

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio Prima. Vtrùm in Deo detur voluntas generalis perdendi, sicut
salvandi omnes ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

peccata finalia; potuit propter illa destinare hominem ad poenam æternam incipiendo illum punire à tali mortis genere; ergo talis mors, prout sic est effectus reprobationis positivæ.

167. Dices: Homines illi in eo vitæ spatio, quod eis restabat post peccatum, poterant poenitentiam agere; ergo adhuc tunc eorum peccatum non prævidebatur finale; consequenterque neque sententia reprobans; ergo talis mors non est effectus reprobationis positivæ. Respondeo negando antecedens, suppositâ Scientiâ, quam Deus habebat de illis poenitentiam non acturis; sicque ab eo tempore poterat Deus proferre sententiam, & vindictam incipere. Additur, si illis reprobis, relicto causarum naturalium cursu, adhuc aliquot vitæ anni restarent, posse Deum eos vitæ annos ad breve spatium redigere, & ita de facto cum illis fecisse, inde incipiendo punitionem in vindictam ipsorum peccatorum, quæ ab eo prævidebantur finalia futura.

168. Dico 3. Mors temporalis, quando non continuatur cum æterna, ut regulariter non continuatur, non est effectus reprobationis positivæ. Ita P. Soar. P. Herice cit. & alii. Probatur, quia reprobatio positiva non fit à Deo propter quodlibet peccatum commissum, sed tantum propter finale, quod ut finale prævidet; sed regulariter non illud prævidet ut finale, nisi post mortem prævisam, per quam redditur finale, & debet ut conditio præcedere, ut feratur illud iudicium; ergo regulariter loquendo mors temporalis non est effectus reprobationis positivæ.

169. Dices: Si Deus videat mortem prædestinati in peccato mortali eminentem, eamque impediat, tale impedimentum erit effectus prædestinationis illius; ergo è contra, si videat reprobi mortem eminentem in peccato mortali, illamque non impediat, tale non impedimentum, & talis mors erit effectus reprobationis positivæ illius. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia Deus in primo eventu operatur per speciale beneficium contra causarum secundarum exigentiam, idque ex salutis affectu; quod autem ita fit, est prædestinationis effectus: at verò in secundo eventu operatur Deus secundum exigentiam causarum secundarum sine ulla obligatione impediendi earum concursum naturalem, idque non ex affectu puniendi, sed ex aliis finibus, nempe ut ipse rerum naturalium cursus non invertatur; aut ut aliquis prædestinatus ob eam reprobi mortem respiciat, & ad poenitentiam redeat, & similibus; sicque talis mors non potest esse effectus reprobationis positivæ. Adnotamen, si accadat, quod Deus naturalem rerum ordinem invertat, & hominem morte intempestivâ occidat, idque ex affectu illum puniendi poenâ æternâ, tunc mortem illam esse effectum reprobationis positivæ illius: attamen hoc jam procedit juxta superius dicta num. 165. hic autem loquimur in alio sensu, ut patet, solum enim hic resolvimus de morte reproborum regulariter eveniente.

DISPUTATIO VI.

Comparantur Prædestinatio, & Reprobatio inter se.

SECTIO I.

Virum in Deo detur voluntas generalis perdendi, sicut salvandi omnes?

DVERTES in Deo duplicem posse considerari voluntatem, alteram simplicis complacentiæ, per quam Deus ita sibi complacet in objecto, ut nullo modo intendat illud fieri; alteram per modum intentionis, seu propositi, per quam Deus ita sibi complacet in ipso objecto, ut aliquo modo illud fieri intendat, & ad illud ponendum procuret, & adhibeat media. Hoc posito.

Difficultas 1. Utrum in Deo detur voluntas generalis excludendi omnes à regno per modum simplicis complacentiæ? Affirmativè. Ita P. Ar. rub. 1. p. d. 89. cap. 2. n. 4. P. Alarcon. 1. p. tract. 3. d. 6. cap. 4. n. 4. & alii. Probatur, quia hujusmodi exclusio omnium à regno fuit possibilis & honesta: tum quia Deus potuit omnes creare, non ex motivo salvandi illos, sed ex aliquo alio honesto: tum quia postquam illos creavit ex motivo dandi gloriam, potuit non dare auxilia congrua ad illam in effectu consequendam, idque ad ostendendum perfectum dominium in creaturas, consequenterque non salvare, cum de facto liberè salvet; sed Deus affectu simplicis complacentiæ amat omne possibile honestum, & in eo sibi complacet; ergo etiam ita sibi complacet in illa omnium exclusionè à regno.

Obijcies: Deus in nullius morte, & perditione sibi complacet, juxta illud Sapient. 1. ibi: *Deus mortem non fecit, nec letatur in perditione viventium*; ergò non habet eam complacentiam in exclusionè omnium à regno. Resp. primò, in textu cit. nomine mortis, & perditionis intelligi peccata, in quibus Deus nullo modo sibi complacet, & de quibus non loquimur, sed de exclusionè à regno, quæ est longè diversa à peccatis, & de qua ex motivo aliquo honesto potest Deus sibi complacere.

Resp. secundò distinguendo antecedens: Deus in nullius morte sibi complacet, quæ sit mors, & perditio actualis, & objectum voluntatis per modum intentionis, & propositi; concedo antecedens: quæ sit mors, & perditio possibilis, & objectum voluntatis per modum complacentiæ simplicis; nego antecedens: illud autem significatur in loco supra citato, ut indicat verbum fecit, quod significat actualitatem: non tamen probat non habere voluntatem simplicis complacentiæ, quæ rendit in omne possibile honestum, qualis est omnium exclusio à regno.

Difficultas

Difficultas 2. Utrum Deus habuerit voluntatem generalem perdendi omnes per modum intentionis, & propositi? Ante resolutionem advertet, huiusmodi difficultatem posse in duplici sensu excitari: Primò: utrum Deus habuerit prædictam voluntatem perdendi omnes per modum intentionis, & propositi ante prævisum peccatum Adæ? Secundò: An illam habuerit post ipsum peccatum prævisum? Hoc posito.

Dico 1. Deus non habuit voluntatem generalem excludendi omnes à regno per modum intentionis, & propositi ante prævisum peccatum Adæ. Ita P. Soar. lib. 5. de Reprob. cap. 3. num. 15. & alii. Probatur primò ex illo Christi Domini Matt. 18. ibi: *Non est voluntas ante Patrem vestrum, ut pereat unus de pusillis istis*: ubi videtur loqui de voluntate per modum intentionis, & propositi; ergo &c.

Probatur secundò ratione, quia in Deo non sunt admittendæ voluntates contrariæ, & sibi adinvicem repugnantes; sed huiusmodi voluntas generalis perdendi omnes per modum intentionis, & propositi repugnat extremè cum illà alià, quam Deus generaliter habet salvandi omnes, etiam per modum intentionis, & propositi; siquidem hæc, cum rem aliquo modo fieri intendat, ponit media sufficientia; illa verò, cum rem aliquo modo non fieri intendat, tollit ipsa media sufficientia; velle autem ex se, & intendere salvare, & ponere ad id media sufficientia; & nolle ex se, & non intendere salvare, & tollere ad id media sufficientia, sunt termini repugnantes; cum idem valeant, atque velle, & nolle; intendere, & non intendere dare gloriam, & media sufficientia ad illam consequendam; ergo &c.

Confirmatur primò, quia voluntas generalis salvandi, licet sit inefficax quoad finem assequendum, est tamen efficax quoad collationem mediorum sufficientium; ergo etiam voluntas generalis non salvandi, licet sit inefficax quoad exclusionem, erit tamen efficax quoad negationem auxiliorum sufficientium; sed repugnat velle, & nolle dare auxilia sufficientia; ergo etiam repugnabit in Deo utraque illa voluntas generalis salvandi, & perdendi, sive salvandi, & non salvandi; perdendi, & non perdendi. Secundò, quia posita tali voluntate, sequeretur, homines necessariò esse exclusos à regno; siquidem per illam tollerentur media sufficientia ad salutem; sed his sublati, homo necessitaretur ad non assequendam salutem, seu ad illam amittendam, quatenus sine illis non posset eam assequi; hoc autem non est admittendum; ergo &c.

Oppositum tenient aliqui: Pro quibus: Argues 1. In Deo potest stare voluntas excludendi omnes per modum complacentiæ cum voluntate salvandi omnes etiam per modum complacentiæ; siquidem utrumque objectum est possibile ex objecto honesto; Deus autem in omni objecto possibili sub motivo honesto sibi complacet; ergo etiam sic poterit stare voluntas generalis excludendi omnes per modum intentionis, & propositi cum illà alià salvandi omnes etiam per modum intentionis & propositi. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia duæ illæ priores voluntates, cum solum sint per modum complacentiæ, & non per modum intentionis, & propositi, non ponunt contradictoria; maxime autem illa ponunt duæ istæ posteriores, ut patet ex dictis; siquidem velle, & non velle; intendere, & non intendere media sufficientia sunt contradictoria in Deo non admittenda.

Argues 2. In Deo cum voluntate salvandi omnes potest stare voluntas efficax excludendi aliquos à regno, nempe reprobos; ergo à fortiori cum eadem voluntate inefficaci salvandi omnes poterit stare illa alia etiam inefficax excludendi omnes à regno. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia voluntas efficax excludendi reprobos solum tollit media efficacia ad salutem, non autem sufficientia; quæ ponit illa alia generalis inefficax salvandi omnes; sicque non habent inter se contradictionem: at verò illa voluntas inefficax excludendi omnes tollit media sufficientia, quæ ponit alia etiam inefficax salvandi omnes, ideòque pugnant inter se, & non sunt in Deo admittendæ.

Argues 3. Mercator naufragium subiturus habet simul voluntatem efficacem projiciendi merces, & inefficacem salvandi illas; ergo à fortiori in Deo poterit simul dari voluntas inefficax salvandi omnes cum alia inefficaci perdendi omnes; siquidem minus pugnat voluntas inefficax cum alia inefficaci, quam cum efficaci. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia in Mercatore voluntas illa non projiciendi, cum magis sit per modum complacentiæ, quam per modum propositi, nihil ponit actu, & in effectu, quod tollat illa alia projiciendi, ideòque nullam habent repugnantiam: at verò voluntates illæ salvandi, & excludendi, cum ambæ sint per modum intentionis, & propositi, & una ponat, quod alia tollit, nempe media sufficientia, ideò pugnant inter se, & non sunt in Deo admittendæ; licet sint inefficaces.

Dico 2. Deus etiam post prævisum peccatum Adami, non habuit eam voluntatem generalem excludendi eum, & posteros à regno. Ita P. Soar. cit. P. Amicus, & alii. Probatur, quia Deus adhuc tunc conservabat illam aliam voluntatem salvandi illos: tum quia adhuc ad id eis præbebat auxilia sufficientia; tum etiam quia ex tali intentione decrevit mittere Filium suum in mundum; sed cum illa voluntate salvandi eos non potuit stare hæc voluntas excludendi illos à regno, ut patet ex dictis; ergo &c.

Dico 3. Deus etiam non habuit huiusmodi voluntatem generalem per modum intentionis excludendi omnes reprobos adultos. Probatur primò, quia Deus etiam erga illos habebat illam aliam voluntatem generalem salvandi eos, cum qua hæc pugnat, ut diximus, & probavimus. Secundò, quia si Deus haberet hanc voluntatem excludendi illos, intenderet eorum exclusionem, aut positivè, conferendo media necessaria ad illam habendam; & hoc non, alioqui cum peccatum sit medium necessarium ad exclusionem positivam, si Deus ad talem exclusionem conferret tale medium, esset specialis causa, & author peccati: aut negativè, nempe negando auxilia sufficientia, & necessaria ad salutem; & hoc etiam non; siquidem Deus omnibus illa tribuit; ergo nullo modo habuit illam intentionem excludendi eos à regno.

Oppones: Ideò Deus non haberet huiusmodi voluntatem generalem excludendi à regno omnes reprobos adultos, quia hæc pugnaret cum illa alia salvandi illos, quatenus hæc salvandi ponit media sufficientia ad salutem, quæ illa excludendi tolleret; sed voluntas illa salvandi reprobos non omnibus confert huiusmodi media; neque enim illa confert peccatori obstinato, infideli, ad quem non pervenit Evangelium, infantibus, qui in peccato originali decedunt, perpetuò amentibus.

& similibus; ergo &c. Respondeo negando minorem: nullus enim omnino est viator, cui Deus non conferat media sufficientia ad salutem ex vi voluntatis salvandi omnes, ut infra videbimus.

35. Instabis: Donum perseverantiae est necessarium ad salutem: & tamen Deus illud negat reprobis; ergo jam illis non tribuit omnia necessaria. Respondeo Deum, quantum est ex se non denegare illud donum, ut constat ex Trid. sess. 6. cap. 13. ibi: *Deus enim, nisi ipsi illius gratia defuerint, sicut capit opus bonum, ita perficiet, operans velle, & perficere*: Unde si ipsa perseverantia non obtinetur, ideo est, quia homines non cooperantur ex parte sua, sed defunt gratia Dei.

36. Hinc colliges: Deum etiam non habere illam voluntatem generalem excludendi aliquos adultos reprobos, ad quos scilicet non pervenit Evangelium, neque aliquos infantes, qui sine Baptismo decedunt; siquidem erga illos conservat etiam voluntatem salvandi eos, ad quod eis confert media sufficientia, non solum generalia, qualia sunt Redemptio, & Sacramenta, sed etiam specialia, prout supra jam tetigimus, & infra specialiter probabimus; siquidem non potuit habere voluntatem aliam generalem excludendi eos, idque ob rationes factas.

SECTIO II.

Utrum Deus omnibus reprobis conferat auxilia sufficientia; sicut praedestinati omnibus confert efficacia?

37. **U**IDNAM sint auxilium sufficiens, & efficax, & a quo illud dicatur sufficiens, & hoc sumat efficaciam supponimus ex materia de auxiliis; tum quia ibi proprium habent locum; tum etiam quia de illis agere etiam incidenter nobis prohibitum est à Summo Pontificibus, praesertim ab Urbano VIII. anno 1643. in Bulla, quae incipit. *In eminenti*: Quamvis Fr. Philippus à Sanctissima Trinitate Carmelita disalceatus tom. 2. in 1. 2. D. Thom. dicat, huiusmodi prohibitionem jam expirasse, sic enim ibi scribit ad Lectorem: *Diu suspensus fui, inquit, circa impressionem huius Tractatus de Gratia, quantum attinet ad duas Disputationes de Auxiliis Divinae Gratiae, ac eorum concordia cum libero arbitrio, cum alias talis impressio fuerit prohibita per Summos Pontifices Paul. V. & Urban. VIII. Sed inquirens circa hoc, responsum fuit mihi à viris doctissimis, & religiosis, tum in Gallia, tum Romae, unde nunc redeo, talem prohibitionem expirasse, & impressionem huius materiae nunc permissam à Summo Pontifice; (dummodò à censura contraria partis abstineatur,) cum ipso sciente, & prudente quotidie plures circa illam prodeant tractatus non enim solum in defensionem, & impugnationem Jansenii repetita Apologia, sed etiam alia opera, ut Opus Suavis de Auxiliis prodierunt; ita cit. Author. in illo suo tom. 2. Lugduni Typis mandato anno 1653. quod si ita est, ut ille refert, aliqua, & si non tanta, quanta & ille, poteramus de hac materia prelibare, quia tamen non ita, sicut & ille Pontificis prohibitionibus contravenire audemus, omnia hic supponimus, non tractamus.*

38. Praesens igitur quaestio est, (abstrahendo ab eo,

quid sit auxilium sufficiens, & quid auxilium efficax:) Utrum sicut nullus est praedestinator, cui Deus non provideat auxilia efficacia; ita etiam nullus sit reprobos, cui Deus non provideat sufficientia? Et ratio dubitandi est, quia aliqui sunt reprobi, qui quidem videtur his auxiliis destituti, cujusmodi sunt infantes sine baptismo decedentes, perpetuo amentes, peccatores fideles, obdurati, infideles, Barbari, & similes, de quibus hic specialiter agemus: Sit igitur:

Difficultas 1. Utrum Deus omnibus iustis conferat auxilia sufficientia, ne cadant? Adverte, quaestionem non procedere de iustis, qui non cadunt; siquidem his manifestum est, Deum conferre auxilia, non solum sufficientia, sed etiam efficacia: solum igitur procedere de iustis, qui cadunt juxta illud: *Septies in die cadit iustus*. Hoc posito.

Resolutio sit: Deus omnibus iustis, etiam reprobis, dum sunt in gratia, confert auxilia sufficientia, ne cadant. Est certissima inter Theologos. Probatur primò ex Scriptura, ubi iusti saepe admonentur, ne cadant, ut patet 1. Cor. 8. ibi: *Qui se existimat stare, videat ne cadat*. Et ad Ephes. 6. *Induite vos armaturam Dei, ut possitis stare adversus insidias diaboli*. Et infra: *Accipite armaturam Dei, ut possitis resistere in die mala, & in omnibus perfectionibus stare*; & saepe alibi, sed haec, & similes admonitiones supponunt, iustos posse non cadere; alioqui frustra illis praecaveretur, ne caderent; ut autem possent non cadere, deberent habere auxilia sufficientia; ergo haec illis providet Deus.

Probatur secundò autoritate Concilior. Milvitan. cap. 3. Araus. 2. can. 25. ibi: *Secundum Fidem Catholicam credimus, quod accepta per baptismum gratia, omnes baptizati, Christo auxiliante, & cooperante, omnia, quae ad salutem pertinent, possint, & debeant adimplere*; sed ad salutem pertinet non cadere; ergo possunt, & debent non cadere; consequenterque ad non cadendum habent auxilia sufficientia; alioqui neque possent, neque deberent non cadere. Item ex Trid. sess. 6. cap. 11. ibi: *Qui sunt Filii Dei Christum diligunt, qui autem diligunt Deum, ut ipse testatur, servant sermonem ejus, quod utique cum divino auxilio possunt*. Et infra: *Deus neminem deserit, nisi prius deserat ab ipso*; ergo si neminem deserit, omnibus assistit, saltem cum auxiliis sufficientibus. Idem repetit cap. 3. & sub anathemate definit can. 8. & 22.

Probatur tertio ratione, quia qui cadunt liberè cadunt; alioqui caderent necessariò, sicque non peccarent, quando cadunt, quod est haereticum; ergo ad non cadendum habent auxilium sufficiens; consequenterque haereticum est dicere, iustos non habere auxilia sufficientia ad non cadendum.

Dices: Donum perseverantiae est necessarium ad non cadendum; sed huiusmodi donum, ita est speciale, ut sit proprium praedestinatorum; ergo non datur illis, qui licet de facto sint iusti, cadunt tamen, & peribunt. Respondeo distinguendo majorem: donum perseverantiae est necessarium ad non cadendum actu; concedo majorem: nam sine illo iustus actu cadet: est necessarium ad non cadendum potentia, id est, ut possit non cadere; nego majorem: nam sine illo potest non cadere, dummodò habeat, ut habet, auxilia sufficientia; sicque de facto cadet, liberè tamen, cum possit non cadere. Unde aliud est loqui de eo, quod requiritur, ut possit non cadere, ad quod non requiritur donum perseverantiae; & aliud loqui de eo, quod requiritur, ut actu non cadat, ad quod necessarium est illud donum perseverantiae.

Hinc